

Obertura

Com un fil musical s'estira el silenci
que gravita entre dues notes;
l'ària per a una sola corda s'inicia
plàcida i lenta, una música antiga
com una cadència,
per enfilar-se en arpegis més càlids.
Sons i freqüències, pautes
dins l'entrenús secret dels somnis.

No recordo en quin moment
s'altera el temps fins a arribar
a l'última nota de l'ària final.

(El saló és a punt per al concert,
les notes ens arriben d'algun lloc,
la percepció íntima que ve
de la casa on va viure Bach.)

Ària inicial

Et sé com un silenci entre dues notes
o un espai entre paraules, una pausa entre
un compàs i l'altre, com el tacte
d'unes mans sobre el teclat del clavecí,
com la pluja que es filtra dins les fines artèries
de la pedra, com la petita esquerda
sota l'ansa d'una sopera antiga
que guarda l'instant fugaç d'un record,
et sé fràgil com el frec d'uns passos sobre la neu,
com la borró de la flor de card
que s'esbandeix a la primera ventada de març
o el batec que percudeix de tu a mi
colpejant el pensament i el cor, sense deixar
cap senyal de ferida
—cicatritzada ja, de tants anys—
a la meva pell.

Les *Variacions Goldberg*

Invoques que es faci l'alba
des del més pregon desig de vida

DAVID ESCAMILLA

L'insomni de tantes nits en vetlla
fins a la matinada, comte Kaiserling,
comptant les hores en el silenci de la teva solitud,
plega la tristesa, intenta dormir, escolta
les *Variacions* de Bach,
l'ària inicial repetida per última vegada
fins al da capo final, l'espiral que volta i torna,
la melodia constant del temps que mai no dorm.

Dins la copa platejada, els cent lluïsos d'or.

Escolta les trenta variacions per a l'insomni
sobre el teclat del clavicordi i, de sobte,
a la primera llum de l'alba s'esvairà la nit.

Bach va rebre l'encàrrec d'escriure les *Variacions Goldberg* per a l'insomni del comte Kaiserling i fou recompensat amb una copa platejada que contenia cent lluïsos d'or.

Escoltant Glenn Gould

Es fa el silenci per escoltar el pianista prodigiós
al límit del deliri,
amb quina força domina el piano
i se'l fa seu, flexionat sobre el teclat,
encorbat, el frac arrugat i la bufanda,
les dues mans com les ones d'una mar embravida,
els dits flexibles com tentacles,
Gould interpreta trencant les normes,
la seva veu cantussejant les *Variacions Goldberg*
o les fugues de Bach,
els acords apassionats sostinguts llargament,
els seus pianíssims i silencis intensos, lents,
l'equilibri desmesurat, però
ens captiven les seves mans,
les seves mans com coloms impossibles,
i la llegenda del seu isolament.